

Vergrendelde Dagen

Vergrendelde Dagen

Huibert van der Meer

Schrijver: Huibert van der Meer
Coverontwerp: Huibert van der Meer
Titel: Vergrendelde Dagen
© Huibert van der Meer, mei 2015

Nazomer versje

ik beloof niks
spreek geen beloftes uit
ik zal stil zijn en kijken
maak geen enkel geluid
hooguit kerf ik mijn woorden
in je ivoorblanke huid

en strooi dan wat licht
in je wonden

Harder te waaien

door het lover heen het uitbundigste blauw
van de hemel zoals we die als kind al zagen
en dan witte wolken die vormen aannemen
die alleen door de dromers worden herkend

geen wandeling is vergeefs, zolang je durft
vertraagd te lopen en zonder meer blijft hopen
op een intieme ontmoeting met een bloem
of een vallend blad, een fladderende vlinder

aan heel je houding merk ik dat jij veel liever
loopt door een stad, langs rinkelende kassa's
en kwalijk nemen doe ik je dat natuurlijk niet

dus steeds vaker loop ik alleen, om het even
waar ik loop, in welke ruimte, in welke tijd
het is herfst, het begint steeds harder te waaien

Nogmaals

ik wil je die woorden nogmaals horen zeggen
nogmaals omdat ze domweg zo puur zijn en echt
ze betekenen meer als je ze nogmaals herhaalt
maar ook nogmaals is eindig, dat weet ik ook wel

(kun je dit nogmaals niet oneindig lang rekken
dat het blijft resoneren en nagalmt in de stad?)

ja nogmaals die woorden, ik hoor ze je zeggen
in je stem de belofte dat je het nogmaals herhaalt
en nogmaals en nogmaals, mijn hemel, mijn god

Mijn vaders duiven

soms zie ik
als ik naar buiten kijk
mijn vaders duiven
weer in- en uitvliegen

niet voor lang
het duurt maar even
dan vallen ze weer neer
mijn vaders duiven

mijn vaders duiven
ze vallen zomaar
uit de lucht

Ik kom terug

ik kom terug in het zonlicht
op een zwoele zomeravond
kom ik terug en zal je strelen
alsof ik nooit ben weggeweest

ik kom terug en ik vertel je
alles wat jij maar wilt weten
over bomen langs de wegen
en stromend water in rivieren

ik kom terug, vele jaren ouder
zonder de ballast van bagage
zal ik naakt zijn en weer kind

ik kom terug en ben een kind
kan weer naar plaatsen reizen
los van het volwassen weten

Expositie

laatst droomde ik van dijen
die feestelijk werden geopend
met een drankje en een speech
van een hoogwaardigheidsbekleder

het talrijk genodigde publiek
liep belangstellend voorbij
en men was unaniem van mening
dat de expositie verfrissend was

er waren aanwezigen bij
die hun vingers en handen
in het kunstwerk begonnen te steken

en op een gegeven moment
kwam het wonderschone lichaam
van het kunstwerk grommend klaar

zo zie je maar weer
dat kunst gewoon kut is

Het inktuur

dit is het inktuur van mijn sterven
ik zal niet langer woorden kerven
en alles dat nog komt voorbij dit uur
- al omarmd door vlokken sneeuw -
wordt ijskoud water op den duur
het teder smoren van mijn schreeuw

en gaan de vlokken vloeibaar stromen
dan raak ik niets meer werkelijk aan
misschien hooguit nog wel in dromen
bedwelmde sterren, de dronken maan

hier sta ik, starend naar mijn eigen handen
vol vlokken sneeuw, net scherpe scherven
ik zal uiteindelijk wel ergens stranden
voorbij het inktuur van mijn sterven

Inkt

in dit droomloze bed
tatoeëer ik in gedachten
het zwarte inkt van de nachten
op je buik als sonnet

want mijn stem breekt toch
steeds weer af als een tak
en mijn hart klopt alleen
op de tong van mijn pen

ik wil best wel rijmen
maar heb er geen zin in
liefde rijmt toch niet op dood

ik wil de nachten
allang niet meer schrijven
de donkerte is zwaar als lood

Het zwart

hij zei me:

dichters, ze worden
in tegenlicht geboren
en de donkerte
die waait vanzelf
wel voorbij

en zo niet
dan gaan zoeken
- zo zijn ze nu eenmaal:
dolende zwervers
door dwalende zinnen

(je moet door het zwart
om het wit te begrijpen)

ik weet niet precies
wanneer hij het zei

maar dat hij dit zei
staat wel vast

Een wandeldroomnotitie

ik droom van verstrikte vissen
van zwermen vissen in de lucht
en verder van verwarde wolken
die uit het blauw zijn weggevlucht

ik droom de stad ondersteboven
mijn lippen op haar naakte huid
en ik ga dolen door haar dromen
stel haar ontwaken heel lang uit

de wolken, komen ze wel terug?
(ik luister naar haar ademhaling
ze ligt - dromend - op haar rug)

ze wordt ooit wakker op den duur
(en de stad draait zich weer om
er staat een wind, er valt een muur)

Volle maan (8 oktober 2014)

je kunt het al zien aan
zijn hele manier van bewegen:
de maan is ladderzat
en zwalkt weer stuurloos rond
en wat te denken van zijn
belachelijke zwarte regenjas
die hij te pas en te onpas
maar aan- en uitrekt
en dan dat gluren naar de dames
zo stiekem in de nacht

ja hoor, het is weer zover:
hij heeft zijn jas weer uitgetrokken
en vertoont ie zich thans in vol ornaat
terwijl toch niemand erom vraagt

de potloodventer!
volle maan noemen ze dat
romantisch

Er gaan geruchten

het gonst
en het gonst
het gonst
overal rond
het gerucht
dat ze komt
dat gonst
en dat gonst

het hangt
in de takken
van bomen
en struiken
ja, het gonst
in het rond
en komt
achter deuren

dringt dwars
door luiken
het gonst
en het gonst
ze is
buitenaards mooi
loopt op
blote voeten

en danst
waar ze komt
het gonst
en het gonst
ik moet haar
begroeten
ik moet
haar gaan zien

het gonst
en het gonst
het gaat
echt veranderen
het gonst
en het gonst
in mijn hoofd
en van anderen

Dood zijn met een kater

iemand strooide met mijn as
en verdomd boven het water
van een onbetekenende plas
dat is dood zijn met een kater

te laat om nog te reageren
werd ik slordig uitgestrooid
te laat om nog te camoufleren
hoe ik mijn leven heb vergooid

ik hoop wel dat je kunt lachen
om de clown die ik toch was
om alle blunders die ik maakte

ik zie ons nog liggen in het gras
tussen de koeienstront en plaggen
ik je voelen kon en je ook raakte

Silvio

zo zuiver als toen zal het niet worden
we zijn immers volwassen nu

ik zie je kinderen staan, ze spreken
in de heldere taal van verdriet

in woorden die hun waarheden raken
- eerlijker kan bijna niet

en natuurlijk zijn er tal van versprekingen
geen taal houdt emotie ooit bij

ik kijk nog even naar je omkaderde gelaat
en profile, afgewend van de zee

het liefst rij ik nu direct door naar de kust
om met jou naar duinen te staren